

Pictorul Constantin Butoi s-a născut în comuna Drăgotești, jud. Dolj.

În 1974 a absolvit Liceul de Muzică și Arte Plastice Craiova, iar în 1979 a absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj.

În 1990 a devenit membru titular al UAP.

EXPOZIȚII DE GRUP ÎN STRĂINĂTATE

- 1991: Arta românească contemporană – Bruxelles
- 1991: Arta românească contemporană –
Castelul Sainte-Anne, Belgia
- 1992: Arta românească contemporană – Lisabona
- 1992: Arta românească contemporană – Istanbul
- 1993: Arta românească contemporană – Luxembourg
- 1994: Arta românească contemporană – Wiesbaden
- 1997: Arta românească contemporană –
Knox, Indiana, SUA
- 1997: Salonul de toamnă – Pontau, Franța
- 1998: Arta românească contemporană – Leipzig

EXPOZIȚII PERSONALE

- 1979: Galeria „Filo” – Cluj
- 1990: Galeria „Eforie” – București
- 1991: Academia di Romania Roma
- 1993: ARTEXPO – Teatrul Național, București
- 1994: Centrul cultural român, Paris
- 1996: Sete, Galeria CLO, Franța
- 1997: Saphir Hotel Pontault, Franța
- 1998: Galeria „Promo Art”, Paris
- 2006-2007: Galeria „Dialog”, București
- 2008: Galeria „Artis”, București
- 2011: Galeria „Căminul Artei”, București

LUCRĂRI ÎN COLECȚII DE STAT ȘI PARTICULARE

România – Ministerul Culturii, Ministerul de Externe;
Franța, Belgia, Suedia, Anglia, SUA, Japonia, Canada.

„Mă descopăr și mă regăsesc odată cu fiecare tablou pe care îl pictez. Când pictez, intru în transă. Prin pictură, am creat o lume fantastică, ce mi s-a revelat. Au fost ca niște vise pe care le-am transpus pe pânză”

(Constantin Butoi,

<http://artindex.ro/2012/10/14/butoi-constantin/>)

„Populată în culori tari și uneori evanescente, ca într-un vis fără sfârșit cu făpturi halucinante (în culori tari sau evanescente), unele rebarbative, gnomizate, altele dual-uman-încremenite în gesturi teatrale sau dimpotrivă reținute, pictura lui Constantin Butoi (absolvent al Institutului de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj, 1979), aduce, în opinia mea, ca noutate (nu absolută, ci imediată), compoziția cu mai multe subiecte, în care rolurile sunt împărțite precis cu gravitate și atentă observație. Constantin Butoi inventează păsări, animale, duhuri, fundaluri preistorice și altele de un straniu modernism, oprindu-se din când în când să-și tragă sufletul în această cursă contra-cronometru și adăugând parcă atunci când visul s-a terminat încă un ultim amănunt.

(...) Unitarul se transforma la el într-o miraculoasă cunoaștere a subconștientului, a sinelui care nu vrea să se îndepărteze de la motivația pură. Fantasticul atrage după sine, ca o necesitate, elemente de expresionism cu vibrații dramatice. Din când în când o îmblânzire aduce în prim plan câte o creangă înflorită, o apă în care se oglindesc fragmente cerești, un prunc într-o scaldă, gest creștinesc, un nud voluptuos, luminat de propria carnalitate și tolănit în natura proaspătă, armonii care devin în imaginea următoare o luptă pe viață și pe moarte cu ce are omul mai de nepătruns: Visul.”

(Iolanda Malamen, în „Ziua”, nr. 3817,
29 decembrie 2006)

